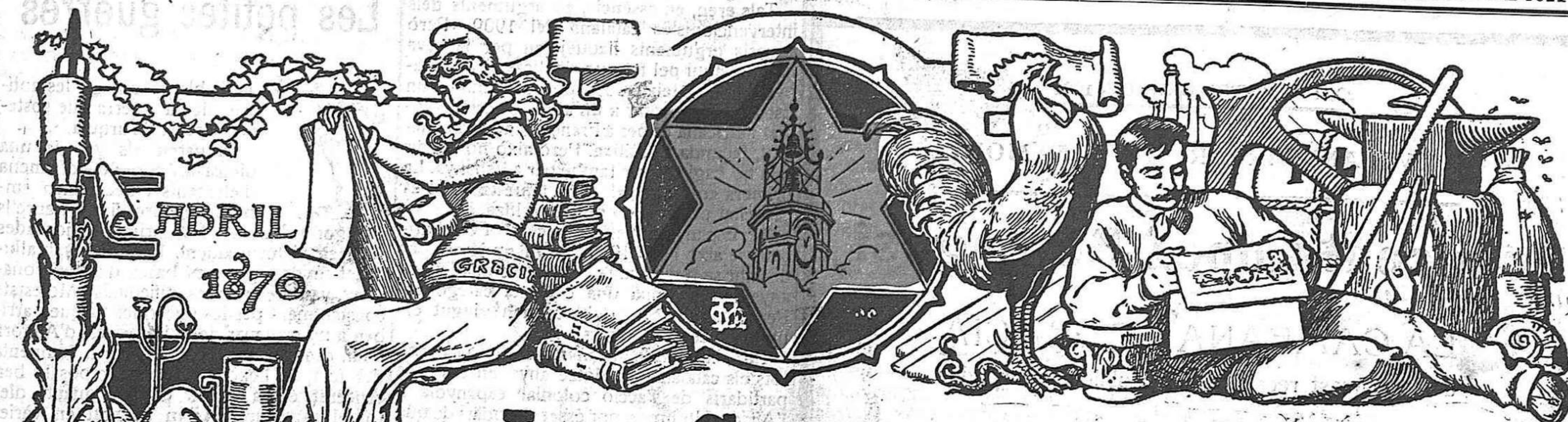

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANER, 2'50

LA BOTA DE SANT FARRIOL

—Tingueu confiança en mi, que sóc l'ab de les aixetes, i estan ben tancades.

22 DE SETEMBRE DE 1921

XXVI ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

Poc a poc es va aprop

Hi ha un refrany català que diu: Poc a poc es va lluny. Però això no és veritat sempre, hi ha vegades que sí, hi ha vegades que no. En certs casos, poc a poc es va aprop. Exemple: el de l'avanç a Melilla. Es dona un salt curt cada vuit dies. Es curt, però és segur. L'Alt Comisari és un home prudent, i en totes les seves coses hi ha la gran prudència. Per prudent no es perdrà.

Els dos salts donats per l'avanç han costat molt poques baixes. Llàstima, però, que mentrestant costin baixes sensibles els famosos combois. A Nador hi ha col·lines, i al Gurugú altes muntanyes.

En la guerra de Melilla de l'any 1893, si no recordem malament, fou molt celebrada una nota oficial en la qual es deia que el canoner Conde de Venadito bombardejava les càbiles amb fuego lento, pero continuo. La frase ha quedat. Per a l'avanç d'ara cal trobar una altra frase: és lento, però no és continuo. El general Berenguer ja sap el que es fa.

FRANÇA I ESPANYA

3 a córrer un telegrama anunciant una desfeta francesa. Els nostres germanòfils supervivents, fòssils de la guerra, aplaudiren. El telegrama, no ha estat confirmat. Nosaltres no hem trobat en la premsa francesa, ni en la socialista, que aprofiti aquests episodis per a les seves propagandes, cap referència, ni al·lusió a la contrarietat militar francesa. Però el fet resta. Els germanòfils, és a dir, milions d'espanyols, aplaudiren.

Insensats abans i insensats ara, per una al·lucinació nascuda dels seus odís anacrònics i de les seves ignoràncies. L'episodi de la regió de Mequinez haurà tingut de fer pensar en la necessitat d'una col·laboració militar i política entre França i Espanya, ja que tenen idèntic adversari i una mateixa finalitat colonitzadora. Les zones espanyola i francesa són frontereres, i els mateixos fusells moros poden disparar contra l'una i contra l'altra.

I què hem de fer de França? Perquè hem de lligar-nos amb ella, encara que ens pugui empenyer un egoisme? Els remors primers que cercaven en la desfeta d'Annual una inspiració estranya, han estat una llegenda, però, se vol pensar en lo que hauria pogut passar, en lo que passaria, si aquella explicació falsa, hauria estat veritable? Està fora de tota lògica, però, se vol representar l'esforç que fóra precis i la sang que costaria el vèncer als moros si aquests tinguessin darrera d'ells un poder europeu?

Es forçosa una intel·ligència política amb França, fins per a arribar a un arranjament amistós en la qüestió de Tànger, que no's pot resoldre a favor nostre encara que els anglesos ens encoratjin. En Salvador Canals proposa en *Le Temps* una fórmula conciliadora i que ens sembla admissible. França dominaria a Tànger, però a Espanya li seria donada la zona internacional que lligaria els seus dominis oriental i occidental. Tànger

quedaria aïllat, com un punt d'apoi entre França i les seves colònies. I això ho demana, no pas un francòfil, no pas un republicà, ni un lliberal romanista, sinó un conservador i un germanòfil, perquè En Canals, no ha tingut mai cordialitat per França. Tot, doncs, exigeix un contacte franc-espanyol que podria ésser iniciat, després de l'avanç, quan les tropes espanyoles tornin a trobar-se davant de les tràgiques muntanyes riffenyès. A França se desitja aquest contacte, perquè és falsa l'animositat envers Espanya que li és atribuïda. La premsa de París, quan la desfeta de juliol, semblava madrilenya, i era ahir, que en els nostres quiosos penjava un cartell de *Le Telegramme*, gran diari de Toulouse, que amb lletró grosses anunciava: «La Victoire de Nador».

PARADÓ

1909-1921

Des de la campanya de l'any 1909 a Melilla, hi ha hagut en una part de l'opinió catalana una evolució que pot passar desapercebuda a ningú. Dotze anys enrera hi hagué aquí cal confessar-ho—molta gent que, en principi, aprovava la intervenció d'Espanya a Marroc. Entre aquests intervencionistes catalans n'hi havia que's situaven en un punt de mira econòmic; altres en un punt de mira internacional; altres en un punt de mira modernisme intel·lectual i polític. Així i s'últia que els elements de la «Lliga Regionalista» aparegueren com a sostenidors de l'acció africana d'Espanya.

Cal tenir la lleialtat de reconèixer que, el terreny teòric, l'actitud de la «Lliga» aleshores respectable i fins tenia els seus naments, encara que no s'avingués amb l'actitud tradicional del catalanisme en casos semblants. No tenien colònies gran nombre d'Estats europeus? No realitzava la República francesa una vasta acció colonial? Per què tancar-se en el simplisme arcàic dels partits d'extrema esquerra davant la política al·lucinant? No és l'acció colonial una de les modernes formes de la civilització i del progrés humà?

Tals eren, en essència, els arguments dels intervencionistes catalans del 1909. Però aquests arguments flaquejaren per la seva base, o sigui pel fet que s'aplicaven a Espanya. Una mateixa cosa pot convenir a un Estat, i no convenir a un altre. L'acció colonial i africana és per a França una feina coherent, fecunda i positiva. Però això no vol dir que ho hagi d'ésser també per a Espanya. La primera cosa que cal per a aquesta acció és capacitat per part de qui la realitza.

Té Espanya aquesta capacitat? Podia discutir-se això l'any 1909. Enguany ja no pot discutir-se de bona fe. El balanç dels dotze anys darrers dona una contesta categòrica. Per si algú encara dubtava, han vingut els últims successos tràgics.

Per això avui han canviat d'opinió gairebé tots els catalans que dotze anys enrera eren partidaris de l'acció colonial espanyola a l'Àfrica. Un home pot ésser partidari de que es toqui la guitarra o de que no es toqui. Però si es toca, i es toca malament, el partidari de tocar la guitarra deixa d'ésser-ho.

FULMEN

EL MANXAIRE

ls periodistes madrilenys es mostren enfadats amb el govern, per la forma amb que les autoritats de Melilla exercien la censura.

Parlen els periodistes de mides radicals, d'actituds dignes, de l'honor de la premsa, del dret de l'opinió, etc.

Tot vé de que establert la censura que se'n diu prèvia, s'exigeix dels corresponents la presentació de les informacions, que són, bo-i sempre, mutilades per aquells indrets que no s'avenen amb la veritat oficial, única que els espanyols tenim dret a conèixer.

No hi ha que dir com ens subleva i crema la sang la ditxosa censura, contra la que hem protestat més vegades que cabells tenim al cap. No hi ha dret a sotmetre a la voluntat, o al caprici dels governants, una cosa tan sagrada com és la llibertat de pensament, representada en aquest cas pels diaris. Per a incórrer, hi ha els tribunals de Justícia.

No hi ha ningú absolutament, que pugui oposar-se a la difusió de la lletra impresa, sobre tot amb la forma absurda i parcial que aquí es practica.

Tal és el nostre pensament, exposat mils de vegades, hagi sigut aquest o l'altre el perjudicat per les ofiositats de la censura.

Els diaris de Madrid, que ara avaloten i menacen al govern amb descarregar damunt seu totes les fúries, han callat, en canvi, com morts, mentre el rigor de la censura no ha arribat a ells. L'estat de sotmissió i d'inferioritat amb que s'ha tingut constantment als diaris barcelonins, no ha merescut una queixa a les mateixes empreses i als mateixos escriptors que butzinen ara com a esperitats.

Lo curiós del cas és que els periodistes barcelonins els fem impensadament el joc, acollint en la secció telegràfica de les nostres fulles el seu clam de protesta; trametent al llegidor les seves resolucions. Si no és això un excés de provincianisme...

Han sigut en nombre apreciable els diaris de Madrid, que després d'exterioritzar el seu enuig han declarat que la injustícia i la desconsideració de que ara es fa objecte a la premsa, és un element més a sumar als que's tindran en compte a l'hora de les responsabilitats.

No fa riure, que tal es digui?

Largo el plazo me fiats

pensaran els pressunts encartats en el procés de que tant vé parlant-se.

Com si la cançó de les responsabilitats no s'hagués cantat a Espanya abans d'ara, i com si no ens sabessim de memòria el valer de certes frases.

Si l'erro en que puguin haver caigut els autors, directes o indirectes de la tragèdia a que estem assistint, no té altra sanció que la que's derivi de les responsabilitats que se'ls exigeixi, faran bé en dormir tranquils.

Si, lo que és impossible, s'arribava a això tan extraordinari que se'n diu pagar comptes, massa sabem tots qui pagaria els plats trencats. El desventurat manxaire, que és el poble, disfregat en la circumstància de caloyo, pipi o pistola.

Unic que liquida sempre totes les factures.

Les petites guerres

a veritable pena llegir les notícies de la guerra que sostenen Grècia i Turquia.

Preparen els grecs una ofensiva. Acumulen tota mena d'elements i decideixen empaïtar als turcs fins a treure'ls d'Angora. Durant les primeres jornades avancen victoriosament. Tant com van allunyant-se de les seves bases d'aprovisionament, van creixent les dificultats. Molestats constantment per les guerrilles turques, arriben a un centenar de quilòmetres d'Angora i allí, cansats i mal proveïts, reben l'empenta del fort de l'exèrcit turc que, reposat i ben senceret, els fa recular en uns quants dies tot el camí que havien avençat en varies setmanes.

I això va repetint-se dugues i tres vegades fins que arriben a un punt, com en l'actualitat, en que l'exèrcit grec, defallit i desesperançat, ja no té ni esma per a fugir, i les tropes turques, debilitades i malmeses, no tenen coratge per a empaïtar-los.

Els dos exèrcits han quedat aniquilats i la victòria no la té ni Grècia ni Turquia. Desangrats i empobrits, faran una pau que deixarà les coses tal com estaven abans de la guerra i les dugues nacions, Turquia i Grècia, quedaran endarrerides per unes quantes dotzenes d'anys.

La guerra gran pogué influir en la marxa de l'humanitat. Encara que la bondat dels seus efectes no sigui gaire tangible, no pot negar-se que han desaparegut molts dels obstacles que barraven el camí del Progrés. La guerra europea fou una sotragada a la consciència universal que podrà resultar ben profitosa, però aquestes guerres microscòpiques com la de Grècia i Turquia, aquests topaments d'exèrcits produïts per estúpits somnis de grandesa o per punibles ambicions, desangren inútilment als pobles i empobreixen a les nacions, sense cap finalitat positiva i sense que'l seu sacrifici reporti la més petita ventajeta al benestar universal.

JEPH DE JESPUIS

Guspieres

I.—L'aeroplà «Madrid»

En algunes capitals de província han sigut obertes suscripcions per a adquirir aeroplans amb que auxiliar l'acció militar al Marroc.

Es un cas de solidaritat digna de les majors alabances quan és punt d'atracció d'un esplet d'entusiasmes nacionals i la generositat de cadascú corre a manifestar-se d'una manera patètica i esplendorosa.

Quan no és així i no s'exterioritzen, palmàrics, les pressés per a córrer a escursar el calvari de quins lluiten per la pàtria; quan camí de l'ermilla, reula la mà moguda per un impuls extramaterial; quan el qui posseeix un regular remanent deslliurant-lo de les penalitats d'un viure apretat, no se sent brutalment obligat a la pietosa cotització, és impossible que triomfin les nobles iniciatives, com és impossible que desventures semblants a la del Marroc no arribin al seu període agut.

Com no deplorar que a Madrid, cap i casal de patriotes, polítics granats i agave lladors de riqueses, amb tres setmanes de coll no s'hagin reunit més que 12.500 pesetes en la suscripció que el periòdic *El Sol* ha obert a aital objecte?

Les consideracions que's desprenen del fet cru, són d'una amargor accentuada. No les farem pas. Ens pendrien per altres aquells que no atinen a descobrir l'essència de les coses i que, enamorats de la superfície, prefereixen mantenir el seu magí en perenn somnolència. I no les farem per a evitar-los-hi el dolor de veure's clavades en creu...

II.—El primer centenari de la República del Salvador

El rei d'Espanya ha rebut del President de la República del Salvador una nota de simpatia amb motiu d'haver-se complert el

primer centenari de la independència de aquell petit país.

Fa cent anys que El Salvador no perteneix a Espanya, havent sofert una veritable cadena de violències: guerres civils, topades sanguinants amb els que havien estat pedaçes de la pàtria; baralles d'ambicions, enlairament d'homes als sitials de preferència, enòrriament d'aqueixos homes, condemnes de mort contra els capdills d'ahir, etc., etc.

Entenem que la cortesia i la diplomàcia tenen les seves exigències; d'altra fàsis no encertariem el motiu d'adreçar una nota de simpatia al representant d'un poder, que no seria tan suau ni tan paternal quan va ésser romput subrepticiament cent anys endarrera.

III.—Un altre «miracle»

El cas ocorregut a Butzenit, província de Lleida, és un botó de la mostra que nosaltres, anticlericals per manament de la lògica, ens veiem obligats a posar davant dels ulls dels indecisos i dels declaradament adversaris nostres.

Una barca carregada de romers, que retornen de fer pregàries a una verge maseïlla, travessà el riu. L'excés de pes venç la pressió de l'aigua, i trenta una persones cauen i moren dins del pèlec en curs. Una veritable hecatombe humana.

Pesà a la brutalitat del fet, a la eloqüència tenebrosa de la tragèdia mística, no caurem en el defecte, plenament catòlic, de suposar que una divinitat enemiga ha volgut venjar en els malaventurats romers les seves ràbies ancestrals.

Lo que ha succeït ha sigut una cosa natural, la realització d'una llei igual provocada per les circumstàncies. Si els passatgers de la barca haguessin estat hereiges, haurien caigut de la mateixa manera.

Ja ho hem dit: lo que ha passat ha sigut fill de la imprevisió; per això la barca no ha arribat a la riba oposada. Diem això perquè es vegi que no ens deixem portar per passió, mala consellera en oferir-se dubtes de naturalesa dogmàtica.

Diem això per a palesar que menteixen o que no saben el que's diuen aquells que revesteixen els sants de la veneració ortodoxa de virtuts extranaturals, fent-los àrbitres de les lleis que nosaltres sabem inviolables. D'existir el miracle, no hauria estat possible la desgràcia horrible de la trentena de víctimes, en la flor de la joventesa la majoria d'elles.

J. COSTA I POMÉS

S. M. la Credencial

Segons els diaris francesos són cada dia menys els aspirants a empleus de caràcter oficial. El paper buròcrata, sembla, dorcs, anar de baixa. M. le rond de cuir, aspira a vents més sanitosos que els que mouen els expedients apilats en els armaris de les oficines públiques.

Es diu si obeeix el fenomen a la guerra, que ha reduït considerablement el nombre de braços indispensables a les professions civils. Les arts, el comerç, els oficis, necessiten d'homes útils. L'obrèr ha assolit amb la Pau, un prestigi i una personalitat remarcables. Els salaris, han esdevingut esplèndits. El francès, que es dona compte de la situació, procura fer-se una situació i consolidar el seu pervindre, per viarany que uns anys enrera li haurien semblat massa humils, o poc rellevants.

El fet té més importància, si es considera que la nació veïna, com la nostra, donava a l'Administració un contingent excessiu de capacitats; que a França, com a Espanya, l'iniciativa particular topava constantment amb S. M. el funcionari, ço que vol dir haver de vèncer els obstacles nascuts de la rutina i del excés de zel legalista.

El dia que l'allunyament dels ciutadans francesos pels càrrecs burocràtics es trasmeti a Espanya, haurem donat un pas decisiu en el camí del resorgiment nacional. Fa por,

la quantitat de sol·licituts que tan bon punt es convoquen oposicions per a cobrir empleus, cauen damunt les corporacions de caràcter públic.

L'estament mig espanyol deserta a marxes dobles els oficis, passant a engroixir els rengles del personal dependent de l'Estat, Diputacions i Ajuntaments. D'aquest fàstic a les arts lliberals, provenen bona part de les desgràcies que col·lectivament ens afligeixen. El dia que l'obtenció d'un títol acadèmic com a medi de consecució d'un empleu, deixi d'ésser l'aspiració única dels caps de casa espanyols, podrà dir-se que la veritable revolució ha començat. Aleshores, solament, creurem en les energies i en el pervindre de la raça.

Solament que la data del nostre desvetllament, si ens cal esperar-lo per aquest costat, és encara lluny. Tan lluny, que podria dir-se que, de no disposar d'altra candela per a anar al llit, haurem d'anar-nos-en-hi a les fosques.

La pesta burocràtica ha arribat fins a nosaltres, catalans, que havíem lograt sortejar els perills de la malaltia.

L'aparició en el cel polític de Catalunya, del lerroixisme i el regionalisme, han fet en el sentit exposat, més mal que una pedregada seca.

L'Ajuntament i la Mancomunitat, han aplegat en les seves oficines ço que trempat en la lluita civil, podria ésser el demà de la Pàtria.

INTIMA

A la nena C. N. F.

Anima puríssima com la neu dels cims, flor d'innocència, rosant-la la matinada de la vida, assutzena entre-oberta del patern jardí a la que van a grans voliors anhels, il·lusions i esperances, barqueta, per al balanceig dels teus passos primerencs, que

deixes una estela de blanca gracilitat, fent via a port del pervindre esplendent de la pàtria, catalaneta gentil d'ulls parladors i de bracet que baten com ales d'ocella dins del niu, quantes mirades aclarides per ingenuu somris es fixaren en tu quan al clos del monument al gran defensor de Barcelona, En Rafel Casanova, avançant-hi després de la mà dels familiars, recolliren el ram de flors amparades per pi i llozer, forts i simbòlics, del teu braç que l'aguantava, apretant-lo al pit, al igual que amb la bandera el bon heroi, sense deixar-lo com si pressentís l'amor a la terra nativa, com si conegués que venien dels autors dels teus dies que iniciaren l'idea, de l'avia que les apomella escaientment i de jo que vullguí que s'hi posés un brotet d'olivera, emblemàtica de la pau, ungides d'un sentiment nobilíssim.

Com em corprèn li visita dels infants als martres de la pàtria, i que escaienta la trobol! Hi endavino una correlació patriòtica. Aquests amb la seva sang, assahonen, aquells són la fillada dels que sembren i que els imitaran quan sien grans.

A. FARGAS I BATLLE

Nova concepció

an dit, diuen, que la Humanitat retrocedeix. Això no és cert. No cal confondre l'atur amb el retrocés.

Dir tal cosa, és igual com dir—i són molts que així ho diuen, llastimosament—que una sembra formosa, ans esdevindre mare, perd bellesa, quan succeix tot ço contrari. Pot, degut a la gestació, sofrir un atur la seva formosor. Passada, aquesta tornarà a rebrotar ufanesa les més de les vegades augmentada i reproduïda an aquell que a ella es deu.

Així és l'Humanitat; això li succeix. Sofreix el període de gestació.

MIQUEL D'ARNAU

Presenciant la magna festa del Port

MIRA SI M'ENTUSIASMA, QUE JO TAMBÉ VOLDRIA ÉSSER-HI.

—A on?

—Al ministeri de Marina.

La formació d'un ser, es produeix al trobar-se diferents matèries, remogudes per quelcom que ha sigut superior a ella.

Aquest quelcom superior, és indiferentment considerat espiritualitat i matèria. Potser, fóra bo dir-ne espiritualització de la matèria.

El ser que té en gestació el ventre fecond de l'Humanitat, ha sigut engendrat a l'ésser remoguda, no la matèria per la força espiritual, sinó la força espiritual per la matèria.

Els grans amors, com les grans tragèdies, canvien el caràcter dels individus. En altres ocasions ja havem dit que, individu, poble, humanitat, poden ésser tres sers o un, segons es deduïxi la importància respectiva.

L'abraçada de fera que els pobles es donaren, havent sigut donat per a trencar llaços, els ha unit més fortament.

Per sobre de totes les lluites anima un pensament únic a tots els pobles: seguir a un ideal comú. Aquest ideal té el valor d'un nou ser. Ell ha d'ésser qui ens guii.

Mascle i femella. A un d'aquests dos sexes pertany el ser que's lliberta de les entranyes maternes. Individualitat i Col·lectivitat. A una d'aquestes concepcions té de pertànyer el ser que deslliurin les entranyes de l'Humanitat.

Hi ha qui preten produir l'abort. Sempre és perillós i de vegades aquest hi és de mort.

Cal procurar que ço que ha de vindre a canviar nostra manera d'ésser, sigui ben definit. La mixtificació fóra horrible.

Dir quina concepció triomfarà, és prematur. Dir que fins els més col·lectivitzadors fomenten la individualitat, potser ja és més encertat.

MIQUEL D'ARNAU

L'obertura de les Corts

DILLUNS

—Senyor Maura, ha arribat l'hora d'anar a les Corts. Què ha pensat?

—Això em pregunten?... Obrir-les!

Hi ha rē al món més natural que'l «control» parlamentari?

Està clar que s'obriran!...

Vaig dir-ho així, al fer-me càrrec del poder, i tothom sap que jo enrera mai hi torno.

Poden quedar descansats i assegurar-ho allà on vulguin: la promesa es complirà.

DIMARTS

—Cóm ho tenim, senyor Maura? Les Corts, què?

—Ah! em vam parlar amb els companys; i tots trobem que és de gran necessitat obrir-les. Salta a la vista que els molts i greus entrebancs que'ns barren el pas, sols poden desaparèixer, apelant als representants del poble.

—De modo que...

—Està acordat.

Vagin-se convençudíssims de que les Corts s'obriran.

DIMÈCRES

—Què hi ha respecte a l'assumpció?

—El de les Corts?... Va endavant. Estem tan resolts a anar-hi, que sols falta senyalar el dia de l'obertura.

—N'hi ha per molt, encara?

—Cà!

En el Consell d'aquest vespre potser quedin penlats tots els detalls de la cosa.

—Així ja ho podem donar com qui diu per fet...

—Sens dubte.

Es qüestió d'hores, d'instant.

DIJOUS

—I bé, ja fixar-se el dia?

—No. Ens vam tenir d'ocupar d'altres varies menudències, i com que ja era molt tard, lo de les Corts va quedar-se sobre la falla. Però, ah!, l'hora s'acosta, s'acosta.

Es una necessitat tan apremiant el reunir-les, que... Avui mateix vui cridar als companys, per posar terme a aquesta interinitat.

DIVENDRES

—Senyor president, què ens conta?

—Que probablement demà els diré una cosa certa.

La Merceneta, redemptora de captius

—Anem, maco. Havent-hi tanta feina per a fer, no estie per festes.

Tots els ministres estan d'acord amb mi. «Hi ha que obrir-les». Es una unanimitat... que m'ha satisfet de veres. Anà al Parlament!... Posar les cartes als ulls del poble!... Jo ho espero amb tant afany, que'ls moments em semblen segles. En fi, prou!... Fins a demà!

DISSABTE

—Senyor Maura...
—Vostès venen per lo de les Corts?

—Es clar!

Com que vostè ahir va dir-nos que avui potser...

—Cert, però, ahir, la tan somniada obertura és impossible; els soc franc.

—Per què?

—Perquè fa tres hores que'm torno mico buscant per calaixeres, armaris, baguls vells i amagatalls, i tot en va, tot inútil!

—El què?

—No trobo la clau!

C. GUMÀ

PIULES

L'amor no és lliure, però es permet moltes «llibertats».

Si pateixes d'ulls de poll, no't posis mai molt aprop de les persones que sempre van amb «peus de plom».

Ja que en aquest món estem obligats tots els mortals a fer alguna comèdia per a poder viure, procura, al menys, no tenir de fer el paper de comparsa.

Quan parlis de certes persones que acaben de morir, no diguis mai d'elles allò tan conegut de: «Acaba d'entregar la seva ànima a Déu», doncs és més que segur que Nostre Senyor no les admet totes.

La dona casada que no vulgui que pensin res de mal d'ella, no deu dir mai que'l seu marit és un dimoni.

En qualsevol part del món, les persones poden tenir un «rei» al cos, però a Portugal i al Brasil poden, ademés, tenir-los a la butxaca.

Per a representar a un polític o bé a un comerciant, es necessita un poder especial del representant, i en canvi per a representar a Déu aquí a la Terra, es precindeix del poder o permís de Nostre Senyor.

M. VILADOMS

Aquest número ha passat per la censura governativa

Un estimat colega, al parlar de l'etern problema de les substàncies, es dirigeix al governador i exclama:

«DURO, Y A LA CABEZA!»

Naturalment, els acaparadors, intermediaris i venedors desaprensus s'escolten els sermons de l'autoritat com qui sent ploure.

I al ¡duro y a la cabeza! contesten: «duro... i a la butxaca.»

Llegim:
«Es criteri del Govern no deixar sortir més mongetes d'Espanya.»

Tractant-se de mongetes, així, en diminutiu, conformes.

—Ara, si es tractés de les altres, de les mongetes místiques, quantes més se n'exportin millor.

En Lerroux ha dit que espera que s'obrin les Corts per a parlar.

Si no ha d'ésser per a fer caure al Govern i tot lo que s'aguanta fiesso, que no parli. Està més bé fent el mut.

Encara que per a un lloro no sigui aquesta la posició més castiça.

Diuen de Madrid que s'han descobert greus irregularitats en l'inversió de diners destinats a vestuari dels guàrdies d'ordre públic.

Pobres «guindillas»!

Ja anaven mal habillats. Ara hauran de tapar-se el cos amb una fulla de parra.

A Bilbao s'hi està celebrant un «Congrés de Previsió».

Llàstima que no's celebrés trenta anys endarrera.

I que no hi assistissin tots els polítics espanyols que'ns han vingut desgovernant.

Perquè tots s'han distingit per la mateixa cosa: per la manca de Previsió.

Ha sigut empresonat per a extingir la condemna d'un any de reclusió un ex ministre... No s'alegrin.

... Un ex ministre de Portugal.

A Espanya aqueixes magnes obres de justícia no s'estilen.

I això que no falten motius, ni ex ministres «carne de presidio».

Hurra!... Joia!... Visca!... Salau!...

Ja som a Nador.

Anem a dir que ja hi erem ara fa dotze anys.

Per això els pocs moros que hi havem trobat, al reveure'ns diu que van exclamar:

—Caram! Vostès per aquí altre cop?

I les nostres tropes, després del avance, han reposat a Nador.

Déu vulgui que'l repòs no sigui etern.

«Para la corrida patriótica de Madrid, se han ofrecido a apadrinar a los rejonadores los Grandes de España señores duques de Ornachuelo y Tovar.»

Menos mal.

Així ja no podem patir.

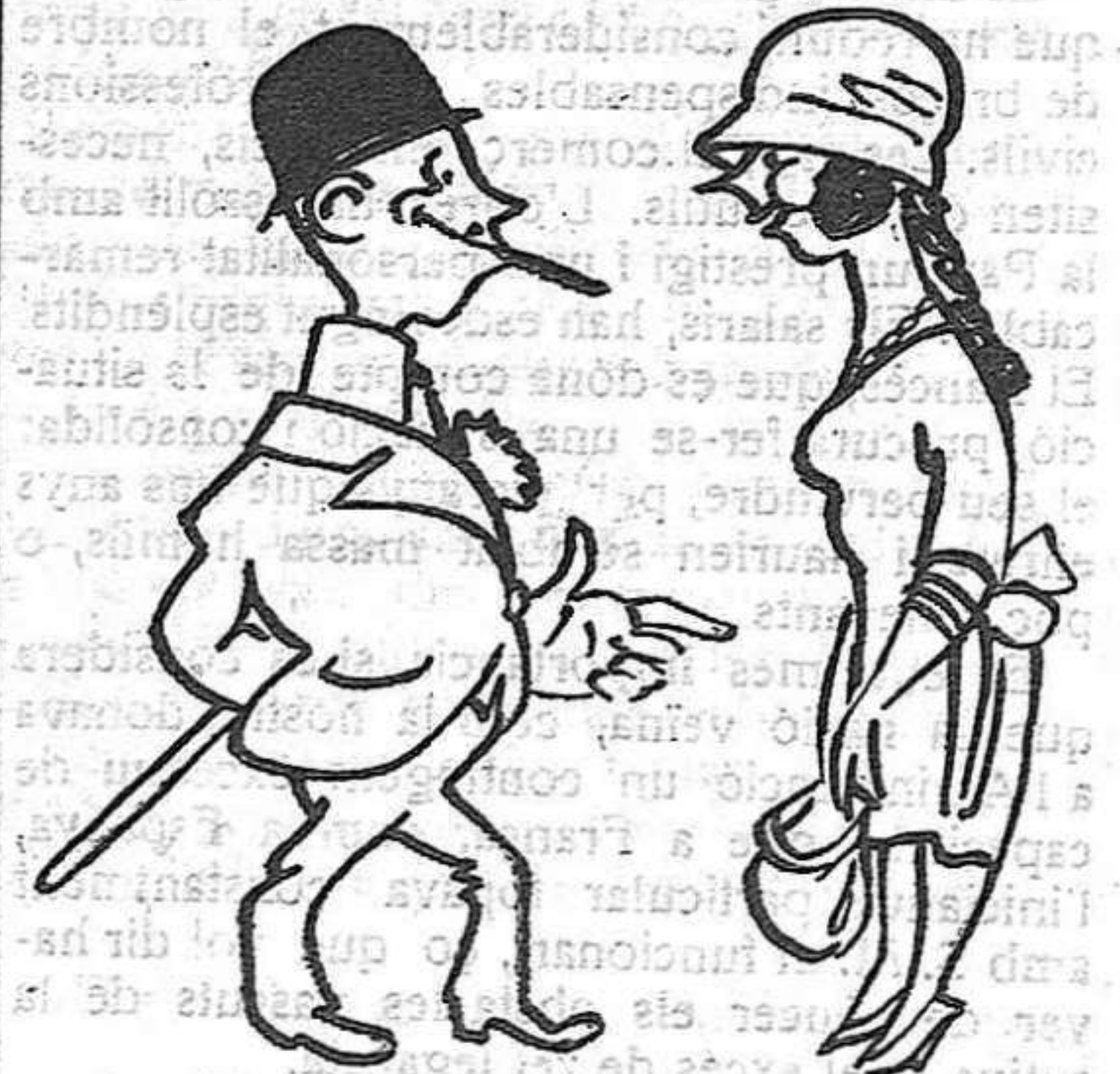
I si ens queixem, serà per vici.

Llegim:

«El buen tiempo es general, en España.»
Que l'agafin doncs, i que no'l deixin escapar. Perquè ara se'n necessiten molts, de generals.

El marquès de la Cortina, que és ministre de Marina, vingué a visità el Kanguro, i, de pas, fumà algun puro... Olè pels draps de llustrina! Olè per als caps de suro!

Proves d'amor

—A canvi del seu cor demani'm el sacrifici que vulgui.

—Si?... Doncs vagi-se'n a Matilla i passi una nit en un «blocao».